

vení, že by mohlo býti smluvníku přenecháno určení této ceny osobě třetí (jako to připouští § 1056 obč. zák. při smlouvě kupní). Ale, i kdyby to bylo možno, nebylo vůbec ani tvrzeno, že se strany na takovémto stanovení nájemného třetí osobou dohodly. Nemohl by to však učiniti ani soud podle zákona o ochraně nájemníků, neboť není tímto zákonem k podobné činnosti povolán. Zákon o ochraně nájemníků předpokládá, že smlouva nájemní byla hotově učiněna, a připouští jen činnost soudu ve příčině svolení nebo snížení nájemného, nikoli však k jeho určení za tím účelem, by tato podstatná část smlouvy nájemní byla soudem určena a tím vlastně nájemní smlouva teprve uskutečněna. Z řečeného plyne, že, nedošlo-li k uzavření smlouvy nájemní a užívá-li žalovaný bytu bezesmluvně, vyklizení a odevzdání bytu lze vymáhati jen pořadem práva a nikoli řízením nesporným, takže výtká zmatečnosti ve smyslu §u 477 čís. 6 c. ř. s. jest bezdůvodnou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání

D ů v o d y:

Po právní stránce jest věc správně posouzena. K podstatným náležitostem smlouvy nájemní patří dle §u 1090 a 1094 obč. zák. dohoda o nájemném. Doznává-li tedy dovolatel sám, že o výši nájemného nedošlo mezi ním a žalobkyní k dohodě, nebyla ujednána smlouva nájemní vůbec a nemůže tedy dovolatel tvrditi, že sporného bytu užívá na základě poměru nájemního. Ani zákonem o ochraně nájemníků ze dne 26. dubna 1923, čís. 85 sb. z. a n., ani zákonem o odkladu exekučního vyklizení místností z téhož dne čís. 86 není, — jak již odvolací soud správně uvádí — soudům propůjčena moc, by samy stanovily nájemné a tak v případech, kde jednají o ostatním snad jsou dohodnuti, doplnily ještě jednu další k vzniku poměru nájemního požadovanou náležitost. Neprokázal tedy dovolatel právního důvodu k tomu, by užíval bytu v domě žalobkyně, pročež její nárok na vyklizení bytu, dovolatelem užívaného, jest dle §u 354 a 362 obč. zák. odůvodněn.

Čís. 4045.

Nárok toho, kdo z příkazu obce a na účet její rozprodával oděvy, přidělené jí čsl. státním oděvním ústavem pro t. zv. ošacovací akci, proti obci o vrácení přeplaceného peníze, jest nárokem soukromoprávním.

(Rozl. ze dne 8. července 1924 R I 436/24.)

Žalobce, jenž z příkazu žalované obce a na její účet rozprodával oděvy, přidělené obci pro t. zv. nouzovou ošacovací akci, domáhal se na obci jednak zaplacení toho, oč více byl vynaložil, než činilo odebrané zboží, jednak zaplacení 783 Kč 23 h, jež prý obci bezdůvodně zaplatil. Námitku nepřipustnosti pořadu práva s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d jí vyhověl a žalobu odmítl. N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Názoru rekursního soudu, že právní poměr mezi žalobcem a žalovanou obcí, z něhož jest žalováno, jest pokládati za veřejnoprávní a žalobce za pomocný orgán státu, nelze přisvědčiti. Žalobce opírá svůj nárok jednak o právní důvod, že z příkazu žalované obce a na její účet rozprodával oděvy, pro t. zv. nouzovou ošacovací akci čsl. státním oděvním úřadem v Praze žalované obci přidělené, a že za ni konal platy, jednak o právní důvod, že bezdůvodně plnil žalované obci 783 Kč 23 h. Žalovaná obec neprokázala, že byl žalobce k ní ve zvláštním poměru veřejnoprávním, zejména, že byl nějakým veřejným pomocným orgánem státním, naopak připustila ve sporu, že byl jen jejím zmocněncem, namítajíc, že jí měl složití účty z platů, za ni konaných. Není sporno, že zboží, žalované obci přidělené, bylo oděvním úřadem účtováno a zasíláno přímo na žalovanou obec a že tato byla k němu smluvní stranou, a není správným mínění rekursního soudu, že v té době soukromý obchod oděvy byl vyloučen, neboť čsl. státní oděvní úřad měl za účel jen urychlití ošacení nuzného obyvatelstva ze zásob jednak volně nakoupených, jednak úředně přidělených t. zv. právem požadovacím. (§ 3 vládn. nař. sb. 68 z roku 1918, a § 6 vládn. nař. čís. sb. 267 z roku 1919.) Jestliže žalobce podle ujednání se žalovanou obcí obstarával za ni rozprodej zboží, z akce ošacovací jí přiděleného, konal za ni platy a přijímal pro ni stržené ceny, jde zřejmě o soukromoprávní poměr mezi žalobcem a žalovanou obcí, ať již mandátní nebo komisionářský, a jest řešiti jen otázku, zda žalobcův nárok z tohoto soukromoprávního poměru jest oprávněn, o němž ovšem podle §u 1 j. n. přísluší rozhodovati řádným soudům, stejně jako o dalším jeho nároku na vrácení 783 Kč 23 h, žalované obci bez právního důvodu plněných.

Čís. 4046.

Poznámkou pořadí nenabývá věřitel zástavního práva, nýbrž jen práva na poznamenané pořadí smluvního nikoliv exekučního zástavního práva. Toto může býti zřízeno pouze v běžném pořadí.

(Rozh. ze dne 8. července 1924, R I 543/24.)

Povinné straně jako vlastníci nemovitosti byla k její žádosti povolena usnesením ze dne 4. června 1923 poznámka pořadí zamýšleného zatížení pro pohledávku 20.000 Kč, a to na dobu jednoho roku. Dne 15. dubna 1924 žádala vymáhající strana, předloživši vyhotovení usnesení soudu ze dne 4. června 1923 a platební směnečný příkaz, o exekuci vnuceným zřízením práva zástavního knihovním vkladem na nemovitosti povinné strany v pořadí knihovní poznámky zamýšleného zatížení. Soud prvního státního exekučního návrhu zamítl. Rekursní soud povolil exekuci vnuceným zřízením práva zástavního knihovním vkladem na nemovitosti povinné strany v pořadí knihovní poznámky zamýšleného zatížení dle usnesení ze dne 4. června 1923. D ů v o d y: Protože vymáhající strana vykazovala se exekučním titulem ve smyslu §u 1 čís. 2 ex. ř. a pokud jde o pořadí, i vyhotovením usnesení, jež dle §u 54